

Adriana Nicoleta Zamfir

PRIMA ZI DE GRĂDINIȚĂ:

BRR, MÎ-E FRICĂ!

Ilustrații: Iulia Ignat

– Alis, trezește-te! Hai, draga mea, sus! Trebuie să mergi la grădiniță! Știi, grădinița e un loc drăguț... Cu mulți copii... Ți-am povestit zilele trecute...

„GRĂDINIȚĂ? MULTI COPII?”

Copila de aproape patru ani a simțit o strângere de înimă. Nu înțelegea ce se întâmplă. Mai auzise ea despre grădiniță. Și despre copiii care merg acolo. Dar ce legătură avea cu ea? Și de ce mama i-a povestit despre acest loc? I se părea ciudat...

– Nu vreau să merg la grădiniță! a strigat Alis.

A început să plângă.

Mama a încercat să o liniștească, vorbindu-i bland. A îmbrăcat-o, a pieptănăt-o, a încălțat-o și apoi au plecat împreună spre grădiniță.

Afară era răcoare și plăcut. Soarele abia se ridicase, câteva păsări ciripeau. Însă Alis voia acasă. Mama încerca să o convingă.

Au ajuns. Clădirea grădiniței era colorată. În curte erau leagăne, un turnuleț, balansoare...

Au ajuns într-o încăpere luminoasă. Era frumos decorată, cu fluturi multicolori. O doamnă drăguță și zâmbitoare le-a întâmpinat.

– Bună dimineața! Eu sunt Maria, educatoarea ta. Bine ai venit, Alis! O să-ți placă aici.

„Hm... și femeia aceasta vorbește tot ca mami. Brr, mi-e frică...”

Alis privi în jurul ei.

„Ce mulți copii! Cred că mami mi-a pregătit o surpriză. Sigur ne vom juca cu toții aici”.

Mami s-a aplecat spre ea, a îmbrățișat-o și i-a spus:

– Tu rămâi aici, cu copiii și cu Maria. **Să fii cuminte, ești fetiță mare acum.**

Apoi a vrut să pornească spre ușă.

– Mami! Mami! a strigat Alis cu vocea tremurândă.

Mami s-a întors către ea:

– **Nu trebuie să plângi. E rușine! Uite, ceilalți copii nu plâng. Vezi? Sunt cuminți.** Voi veni mai târziu să te iau acasă.

Apoi s-a îndreptat spre ușă.

Mergea greoi, cu umerii aduși în față. Parcă ducea pe umeri o greutate. Doamne, ce dificil îi era să-și lase fetița acolo plângând! Își amintea cu groază cum și ea fusese lăsată cândva, demult... la cămin. Cum se agățase de mama ei. Cum educatoarea o smulsese din brațele mamei și îi spusese că aceasta nu o va mai lua acasă niciodată dacă nu e cuminte.

Aceste amintiri îi reveneau acum una după alta.
Dar aceasta era situația, ce putea să facă? Așa e viața.
Grea. Nu faci mereu ce dorești, mai faci și ce trebuie.

A ieșit grăbită, clipind de câteva ori, ca să-și înăbușe plânsul.

„Mami A PLECAT? Cu mine cum rămâne? Nu ne jucăm cu toții?” s-a întrebat Alis.

Ea aflase mai demult, dintr-o poveste, cum o fetiță și fratele ei fuseseră lăsați singuri în pădure de către părinții lor.

– Mami, mami, nu pleca! a strigat Alis alergând, spre ușă, cu lacrimile șiroind.

Maria a oprit-o cu blândețe și i-a vorbit cu voce caldă:

– Mami se va întoarce curând, draga mea!

„Nu e adevărat! Mă minți! Când mami este la serviciu, bunica stă cu mine”, și-a spus fetița.

– Eu sunt ca o mamă aici, pentru voi, copiii.

Maria a luat-o de mânuță și a condus-o către ceilalți copii. Unii se jucau pe covor cu jucării. Alții priveau curioși cum e decorată clasa. Dar Alis a vrut să stea pe margine, lângă fereastră, cu lacrimi în ochi.

Se simțea speriată.

Deodată, ceva ca un bulgăre de lumină a apărut la geam.

Alis a văzut o Zânuță de Lumină.

– Cine ești tu? a întrebat Alis în șoaptă.

– Eu sunt Zânuța-Scânteiuța, a spus minunata făptură, așezându-se pe brațul fetiței. Observ că ești tare tristă și plângi. Ce s-a întâmplat?

– Mami m-a lăsat aici și a plecat.

– Știi ce este aici? Știi unde ești?

– Da, la grădiniță.

– Așa este. Aici ești la grădiniță. Cum ți se pare acest loc?

– Este mare și înfricoșător. Sunt multe jucării. Sunt copii mulți. E gălăgie. Și o mamă.

– O mamă?

– Da, un fel de mamă pentru toți copiii. Dar eu o vreau pe mami a mea, cea adevărată.

– Micuță prințesă, crezi că mama ta nu va veni să te ia mai târziu?

– Nu știu, așa simt că nu mai vine, a șoptit fetița.

Adriana Nicoleta Zamfir

PRIMA ZI DE GRĂDINIȚĂ:

Uau, mă simt SUPER!

Ilustrații: Iulia Ignat

– Ne mai jucăm, mami? Ne mai jucăm de-a grădinița?

Mama zâmbi băiețelului ei. Jocul de imaginație făcut acum câteva zile cu fiul ei a dat rezultat.

– Grădinița este un loc frumos, magic. Acolo vin mulți copii MINUNAȚI. Este ca o casă mai mare, doar că nu sunt părinți. În schimb, sunt o grămadă de jucării. Copiii se joacă multe jocuri și, în același timp, învață.

Tudorare aproape patru ani și urmează să meargă la grădiniță peste câteva zile.

În ultima vreme, părinții i-au tot povestit despre această experiență.

Băiețelului i s-a părut interesant.

– Mai spune, mami...

– Voi, copiii, sunteți supravegheați de niște zâne și învățați. Aceste zâne arată obișnuit și sunt niște făpturi minunate, cu multă răbdare, cu multă iubire și înțelegere. Au niște baghete magice, invizibile. Acestea se mai numesc și *Bagheta Iubirii*, *Bagheta Cunoașterii*, *Bagheta Încrederii în sine*.

– Ce sunt baghetele acestea, mami?

– Sunt niște baghete cu ajutorul cărora voi veți primi multă iubire, multă cunoaștere – prin joacă,

jocuri, povești, cântece și voie bună. Cu ajutorul lor, voi veți descoperi cât de *minunați* sunteți.

– Vii și tu cu mine la grădiniță, mami?

– Părinții și bunicii vin doar până la intrare și stau un pic. Apoi ei pleacă puțin, dar se întorc mai târziu, să ia copilul acasă. Știi, e ca atunci când te duc la bunică, apoi vin după tine și mergem împreună acasă. Așa e și la grădi. Rămân doar copiii, nu și părinții.

– De ce?

– Jocurile sunt mai interesante când se fac între copii. Ai văzut cum e când ieșim în parc? Copiii se joacă împreună, iar mămicile sau bunicii lor stau pe bancă și îi supraveghează. Îți amintești, așa-i? Cu cine te joci tu în parc mai mult? Cu mine?

– Nuuu. Mă joc mai mult cu Andrei, cu Mihaiță, cu Miruna și cu Bobi.

– Și e foarte amuzant, așa este?

– Daaa... Bobi a plâns când a fost la grădiniță. De ce a plâns, mami, dacă acolo e frumos pentru copii?

– Cred că i-a fost foarte dor de mama lui.

– Și mie mi-e dor de tine, mami!

– Tudor, știi că noi suntem legați unul de celălalt de un fir invizibil? Este *Firul Iubirii*.

– *Firul Iubirii*?

– Da, dragul meu. Așa este. De *Firul Iubirii*. Este firul nevăzut care ne va lega întotdeauna, oriunde ne-am afla.

*Firul Iubirii dintre noi
e până la stele și înapoi!*

– „Firul Iubirii dintre noi, ...” Cum ai spus, mami?

– E până la stele și înapoi!

Tudor și mama au repetat de mai multe ori:

*Firul Iubirii dintre noi
e până la stele și înapoi!*

– Pot să-l iau și pe Rocky cu mine?

Ham! Ham! se auzi. Apăru un cățel alb, pufos, jucăuș, sociabil, mereu cu chef de distracție.

Tudor se aplecă și îl mângâie.

– Mami, te rog!

– Rocky este un câine, dragul meu. Știu că îți dorești foarte mult să-l iezi și pe el cu tine. Te înțeleg. Câinii nu merg la grădiniță. Pe Rocky îl poți învăța tu acasă ceea ce afli de la grădiniță.